

FRYŠT

*Slepý zvonár
a
prasknuté
srdce*

edna stará legenda hovorí, že v ošarpanej zvonici na konci mesta žil kedysi slepý zvonár. V jej rozpadnutej veži sa dodnes nachádza jeden výnimočný zvon, o ktorom sa rozpráva nejedná príhoda. Málokto poznal zvonárovu tvár a hlas, lebo odkedy bol slepý, vôbec nechodil medzi ľuďmi. Len pri zazvonení jeho zvonov v mestských vežiach a vežičkách si ľudia šeptom hovorili, že zvonár k nim prehovoril. Hlasy jeho bronzových zvonov po stáročia sprevádzajú ľudí v meste, odmeriavajú im neúprosný čas a vyzývajú ich k modlitbe. Ich srdcia bili na poplach, oznamovali príchod sviatkov, alebo odprevádzali človeka na jeho poslednej ceste. Dnes si už nikto ani nespomenie, ako zvonár prišiel o svoj zrak, ale tí najstarší hovoria, že pri odlievaní jedného zvona vyprskla žeravá mosadz z otvoru v zemi, zasypaného pieskom a vypálila mu obe oči. Iní vo svojom príbehu spomínajú na požiar vo zvonici, ktorý ho pripravil o celú rodinu a on si potom vraj zo žiaľu vyplakal obe oči. Ale najviac si ľudia rozprávajú príbeh, ktorý hovorí o tom, ako sa zvonár upísal diablovej. Diabol ho naučil zvonárskemu umeniu, za čo ho ale zbavil zraku, aby zvonár získal majstrovský hmat a sluch, ktoré ho urobili jedinečným. Jemným hmatom potom dokázal hladiť hlinu tak, že vytvoril dokonalé hlinené formy zvonov s fascinujúcimi reliéfmi, nad

ktorými ľudia onemeli úžasom. Jeden z jeho zvonov bol však od začiatku výnimočný. Jeho jedinečný zvuk, akoby sa stal bodom medzi nebom a zemou a legenda hovorí, že bol odliaty z tisícročia starého prasknutého zvonu, ktorý zažil mnoho vojen a nešťastí. Ten bol náhodne odhalený úderom blesku do starej lipy, ktorá ho ukrývala po dlhé stáročia pod svojimi koreňmi a bol prvým majstrovským dielom „už vtedy slepého zvonára. Ten po odliatí zvonu počas jeho chladnutia v zemi tri týždne nejedol a nespal, len sa modlil k Bohu a čakal na tú nadpozemskú chvíľu, kedy srdce zvonu rozozvučí jeho prvé tóny. Tie sa šírili celým mestom a nebolo miesta, kam by neprenikli, a akoby zastavili čas v meste na niekoľko minút. Nápis na zvone *„est mea cunctorum terror vox deamoniorum“* „môj hlas je postrach všetkých zlých démonov“, bol odplatou zvonára nečistým silám, ktoré ho pripravili o zrak, ale nie o rozum. Svojou ľudskou obetou a majstrovskou výnimočnosťou prešiel takto diablovej cez rozum. Odkedy sa rozoznievali v meste tóny čarovného zvona, mestu sa vyhýbali choroby, vojny a nešťastia. Jedinému,

čomu však zvon nedokázal zabrániť, bola ľudská hlúposť a chamtivosť. Tá nakoniec zvonára umorila až k smrti. Pri zvonárovej poslednej ceste, bijúcemu čarovnému zvonu prasklo a odpadlo srdce. Prerazilo všetky drevené poschodia veže a zaborilo sa hlboko do zeme, v ktorej bolo odliate. Akoby aj jeho srdce chcelo byť v zemi pri tom zvonárovom. Nejednen zvonár z celej krajiny sa snažil odliat' zvonu nové srdce, ktoré by ho opäť rozozvučalo . Všetky srdcia však pri prvom údere o veniec zvonu praskli a odpadli. Zvon od smrti zvonára už nevydal ani jeden tón a mesto odvtedy zažilo veľa vojen, hladomorov a nešťastia.

Zazvonil zvonec a hlúposť s chamtivosťou v nejednom meste prekvitajú až dodnes.

MIHAY©2010

